

ABDULLAH HARMANCI

BURUZI

BABASINI KURTARAN BEBEK

Çizer: Sibel Büyük

Ne demiřtik?

Dünyanın farklı yerlerinde, aynı anda, aynı şeyler olabilir.

Dünyanın farklı yerlerinde, farklı kişiler, aynı şaşkınlığı yaşayabilir.

Farklı insanlar, aynı yanlışları yapıp üzülebilir.
İşte bu kadar...

ŞİŞELERE ÜFLEYEN ÇOCUK

Tahir'le Zahir, yılın son dersini de bitirip dere kenarına geldiler. Karnelerini kim bilir hangi ağacın altına fırlattılar. Çantalarını kim bilir hangi bahçede unuttular. Akıllarında tek bir cümle vardı. Karneyi veren öğretmenlerinin son cümlesi:

“Acaba dünya bundan mı ibarettir? Bildiğimiz seslerden başka bir ses, bildiğimiz renklere başka bir renk olamaz mı? Başka bir evren, başka bir zaman olamaz mı? Acaba dünya bu kadar mıdır?”

Öğretmenlerinin çetin soruları zihinlerinde dolaştı durdu. Dedim ya. Dere kenarına geldiler. Pantolonlarının paçalarını sıvadılar. Dereye doğru uzattılar ayaklarını. Güneşin altında yandılar. Yanlarına aldıkları soğuk içeceklerden iç-

tiler. İçeceklerin boş Şişeleri çimenlerin üzerinde kaldı. Çimenlerin içinden adeta pırılıtlı bir ıŐık yansıyordu. İki de o ânda çok önemli bir Őey olacağını hissettiler.

Tahir ile Zahir.

İki de bir ân durup çimenlerin üzerine bıraktıkları boş Şişelere baktılar. Tahir uzandı ve dudaklarını yuvarlak yapıp Şişenin ağzından içine doğru nefesini üfledi. Őöyle bir ses ıktı:

“Fuvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvvttt!”

O vakit iki arkadaŐ göz göze geldiler ve haziran gğne Ően Őakrak bir kahkaha salıverdiler. ŐiŐeden çıkan ses çok hoŐlarına gitmiŐti. Ardından Zahir yaptı aynısını. Gene aynı ses ıktı. Hatta biraz daha keskindi bu sefer. Őimdi yeniden kahkahalara boğuldular. Derken iki oldu,  oldu, dört oldu. İki de çıkan bu seslere bayıldı.

Tahir’in meraklı gözleri ıŐıl ıŐıl yandı. Ayađa kalktı. Dereye doğru adımladı. ŐiŐeyi yarısına kadar suyla doldurdu. Dudaklarını yuvarlak yapıp üfledi. ıkan ses daha da güzeldi. Daha da çok güldü. Zahir’e bir bakıŐ yöneltti. “Benimle gelmek ister misin?” demekti bu. Zahir omuz silkti. “Gelmem” demekti bu. Tahir de omuz silkti. “Keyfin bilir” demekti bu.

Tahir acele adımlarla köyün bakkalına girdi. Farklı büyüklüklerde içecek şişeleri aldı. Evine gitti. Hepsini lavaboya boşalttı. Evin damına çıktı. Bütün şişelerde tekrar tekrar denedi üfleme işini. Şişeler büyüdü. Şişeler küçüldü. Şişelerin içine giren sıvılar azaldı. Çoğaldı. Sıvıların çeşitleri değişti. Su oldu. Soda oldu. Gazoz oldu. Hepsinde başka sesler, başka sedalar duydu.

Köydeki bütün şişeleri bitirince şehre gitti Tahir. Orada, köyde daha önce hiç görmediği boyutlarda şişeler buldu. Hepsiyle yeniden yeniden denedi üfleme işini. Başlangıçta kulağına gelen o farklı tınıya mest oluyordu. Ruhunun havalandığını, başka ülkelere gittiğini hissediyordu. Bazen başka gezegenlere gittiğini hayal ediyordu. Bazense evrenden başka bir yere, başka bir iklim gittiğini hissediyordu. Gözlerini yumması ve dudaklarını bir şişenin ağzına dayaması her şeyi değiştiriyordu.

Gözlerini yumduğu ve yeşil, şeffaf, beyaz, sarı renkte şişelere üflediği bir sabah... Gözlerini açtığı anda bir de ne görsün! Karşısında kendisini izleyen bir grup çocuk. Neden orada olduklarını ve neden kendisine anlaşılmasın bir hayranlıkla baktıklarını anlayamadı Tahir. Derken başka bir

sokakta, başka bir köşede, başka insanlar, başka hayran bakışlar. Derken ortaya serdiği şişelerin yanına atılmış bir bozuk para. Derken şişelerin çevresine atılan sayısız bozuk para.

Bir gün. İki gün. Bir akşam. İki akşam. Bir ay. Beş ay. Bir sene. İki sene. Şehirde üflenmemiş şişe kalmadığında ülkenin en büyük şehrine taşındı Tahir. Şişe fabrikalarının çokça olduğu bir ıssız bozkır alanına çıktı yolu. Ne kadar şişe bulduysa ve ne kadar nefesi varsa hepsini sayısız şişeyle birleştiriyor, gözlerini açtığında... Hayır, daha açmadan, kulaklarının alkış sesleriyle olduğunu duyuyordu. Şakır şakır. Gümbür gümbür. Gözlerini açmaya bayılıyordu Tahir. Kulaklarının içinden giren şakırtılara... Melodilerinin sonuna geldiğinde... Çevresini saran yüzlerce kişi, onu dinlerken videoya alıyor, ardından Instagram'a atıyorlardı videolarını.

Bir akşam dudaklarını bir şişenin ağzına uzattığında Tahir'in gözleri bir şişenin ağzını değil, bir muhabirin mikrofonunu gördü.

“Amacınız meşhur olmak mıydı?” diyordu muhabir kız.

“Amacınız para kazanmak mıydı?”

“Amacınız takipçi sayınızı artırmak mıydı?”

“Amacınız fenomen olmak mıydı?”

Kızın yüzüne bakakalan Tahir, ona bir şeyler söylemek için bekledi, bekledi, bekledi.

“Bir yer var.” dedi. “Evrende olmayan bir yer. Duyulmamış bir ses. Görülmemiş bir renk. Şişeye her üflediğimde. Şişe beni o yere götürür. O sese götürür. O renge bulandırır.”

Sonra da dudaklarına uzatılan mikrofondan birtakım sesler çıkardı. Sesler, renkler, evler, odalar, sokaklar...

Sonra da “Karnım çok aç.” deyip bir kafeye girdi. Kafede karnını doyurmaya çalışırken ekranda kendini gördü:

“Şişelere üfleyen çocuk bu sefer de mikrofonta üfledi!”

Tahir şaşkınlıkla bakarken ekrana, içeri giren bazı siyah takım elbiseli adamlar, kendisine bir tekliflerinin olduğunu söylediler:

“Ülkemizin seksen bir ilinde seksen bir konsere ne dersiniz?”

Tahir, onlara ne diyeceğini düşünürken içeriye lacivert takım elbiseli insanlar girdi:

“Konservatuarımızda ders verir misiniz?”

Tahir, bunlara ne diyeceğini düşünürken içeriye kahverengi takım elbiseli insanlar girdi:

“Almanya konserleri için ne istersiniz?”

Ardından içeriye birçok insan girdi ve birçok soru sordu:

“Jamaika konserinizden hemen sonra Güney Afrika’ya geçsek mi?”

“Neden şişe?”

“Varoluşunuzun bir parçası mıdır şişe?”

“Şişeye üflerken neler hissedersiniz?”

“Şişeler olmasaydı neye üflerdiniz?”

Dünyanın bütün ülkelerinde konser verdi. Dünyanın yüzlerce şehrinde... Gözlerini kapadığı zaman uçup gidiyordu evrenin bilinmeyen bir kıyasına. Evrenin bilinmeyen bir rengine. Evrende bilinmeyen bir sesin dalgaları arasına.

“Fiyyuvvtttt... Fiyyuvvtttt... Plag plag... Gıyyıyıc gıyyıyıc... Vuhuuun... Vuhuuunn...”

Gözlerini açtığı zaman alkış kıyamet. Çığlık kıyamet. Gözyaşı kıyamet. Sevinç kıyamet. Hayran bakışlar kıyamet. Tahir, oteline döndüğü zaman: Yalnızlık kıyamet...

Her gün böyle. Her sene böyle. Ömür böyle, ömürler böyle.

Tahir artık yorulduğunu hissediyor, yolundan çıktığını hissediyor, yolun, yolların, yorgunlukların sonunun geldiğini hissediyor, köyünden fazlaca uzaklaştığını ve artık geri dönme zamanının geldiğini hissediyordu.

“Japonya konseri geçsin de...”

“Polonya’dan dönelim de...”

“Stadyum konserinizi atlatalım da...”

Şişelere üfleyen adam, bir akşam artık insanlara sabretmenin anlamsız olduğunu düşündü ve kimselere haber vermeden ülkesine giden uçağa bindi. Ülkesine giden uçaktan inip şehrine giden uçağa bindi. Şehrine giden uçaktan inip ilçesine giden otobüse bindi. İlçesine giden otobüsten inip köyüne giden minibüse bindi.

Minibüsten inince köyün meydanında bekleyen insanların güneşe ellerini siper ederek yanına doğru adımlamaya başladıklarını gördü. Köylüleriydi bunlar. Yaşlanmışlardı. İşte şu öğretmeniydi. İşte şu muhtarın oğluydu. Muhtar ölmüş, onun yerine oğlu muhtar olmuştu. İşte bu Zeliha teyzenin damadıydı. İşte bu top oynadığı arkadaşlarından biriydi.

Herkes Tahir’i bir yere davet etti. Tahir’se sadece gülümsedi. “Gelin benimle...” dedi.